

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XLIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

in damnationis statu adscendet. Qui enim universaliter loquitur, nihil excipit. Jam verò superbia & elatio adversus DEUM & odium Dei pertinax gravissima omnium sunt peccata. Nam secundum Richardum, in libro de Spiritu blasphemiae, c. II. *Quod quisque odit, hoc improbat, vituperat & ab aliis odio haberi & vituperari desiderat*: quæ summi generis vitia sunt: Innititur præterea hæc loci Davidici interpretatio, Theologorum, id est, Ecclesiæ auctoritati. *Hoc enim*, (ita Gregor. de Valent. Tom. I. Th. Sch. d. IV. qu. XV. p. II.) *Theologi colligunt ex illo Psalmi: superbia eorum, qui te oderunt ascendit semper: quod maxime convenit in damnatos.*

XLII. Secundum ex Novo Testamento argumentum est, Apoc. XVI. 9. Locum ex Græco convenienter expressit Latinus: *Et astuaverunt homines astu magno & blasphemaverunt nomen Dei, habentis potestatem super has plagas, neque egerunt penitentiam, ut darent illi gloriam.* Attribuitur hic damnatis blasphemia nominis Divini, quod grande sine dubitatione peccatum est, directè in DEUM tendens, ejusque majestatem lædens. Et oriri isthæc blasphemia dicitur ex atrocitate & astu pœnarum, quas illi perpetiuntur: quæ ratio peculiari argumento paulo post locum præstabit. Præterea impœnitentia & gloriæ Divinæ contemptus, quæ utique in magnis peccatis computantur, iisdem impinguntur. S. Augustinus, Tom. IX. in Apocal. Hom. XII. ad verba: *Usti sunt homines ustione magnâ*, notat: *Hoc futurum est adhuc in igne gebennæ.*

XLIII. Succedunt nunc rationes ex fidei analogiâ petitiæ, quas eo ordine, quo ab Alberto Magno in Commentario super sententias adducuntur, proponemus. Tertium igitur argumentum à naturâ & formâ peccati desumptum est: *Omnis inordinatus motus nature rationalis est peccatum. Sed in inferno sunt inordinati motus animarum rationalium vel hominum. Ergo & in inferno sit peccatum.* Est hoc argumentum sine dubio inter ea, quibus peccare damnatos probatur, palmarium. Nam per Apostolicam sententiam: *si quis contra ista in apostola. I. Joh. III. 4.* Omnis ea sive actio sive privatio hominis legi Divinæ subiecti, quæ à lege deviat, peccatum est. Peccatum est non ea tantum actio, quâ DELIM contra primum legis præceptum, vel plures colendo DEOS, vel majestatem ejus quacunquæ aliâ ratione lædendo, offendo: neque ea tantum ommissio, quâ

quæ contra quartum legis præceptum Parentibus meis sive revere-
 rentiam sive auxilium necessarium denego: sed & ea mera pri-
 vatio, quæ originalem justitiam sanctitatemque, in primævo Pa-
 rente mihi concessam & ab eo, nullâ meâ voluntariâ culpâ deper-
 ditam, non possideo, juxta ultimum præceptum. Quæ apud Theo-
 logos omni controversiâ carent. Præterea, sicut natura DEI im-
 mutabilis est, ita & æternæ perpetuæque veritatis voluntas Divi-
 na ejusdemque lex est, tanquam speculum, in quo defecatissima
 DEI natura exprimitur. Igitur excogitari nequit, sive ullum
 tempus, sive status ullus, in quo eadem lex hominem non obliget
 deviantemque à se non arguat. *Quemadmodum DEUS in nul-
 lo statu nulloque tempore bonum velle & malum detestari non
 potest: ita homo nullo in statu, nulloque tempore, obsequi DEO
 præcipienti, bona agendo & mala fugiendo, non debet. Neque
 ab obligatione hominem eximit sive obediendi impotentia, quip-
 pe quam sibi ipse contraxit, cum sufficientes & in creatione acce-
 perit & in reparatione ei oblatae sint obsequendi vires; sive status
 post hanc vitam infernalis, quasi clauso, ut gratiæ, ita legis ostio,
 nolit DEUS obligare ullâ lege eos, quos pœnis istis subjecit. Quo
 sensu Arminianos in Aët. Syn. Def. Prim. Art. p. 202. scripsisse ex-
 istimo: *Actus quidam mali sunt & peccaminosi, veluti ipsius Satanae, atti-
 onem non propriè augentes damnationem ipsorum, sed tantum, ut perverse ipso-
 rum voluntati consentanei usurpantur à DEO in bonum sanctorum & malum
 improborum. Imò in eundem censum cum actibus ferarum, brutorum & ra-
 bidorum atque insanientium animalium vel hominum referendi sunt.* Nam
 neque DEUS ob naturalem, quam exuere nequit, sanctitatem,
 bonum ullo casu vel non velle, vel facere indifferens, quod in se
 bonum est, neque non prohibere malum, quod in fetale est, aut in-
 differentem vel etiam bonam ei induere naturam: neque etiam
 homo converti in bestiam aut non hominem potest, quod certè fie-
 ret, si non obstante rationali naturâ, quæ in formali ratione boni
 malique notitiam & qualescunque vires ea patrandi, hoc est, li-
 bertatem essentiali includit, neque ad bonum faciendum, neq;
 ad malum fugiendum teneretur. Confinxerunt equidem Scho-
 lastici in Papatu Theologi statum quendam purorum, ut vocant,
 naturalium, de quo, sententiam eorum dicente D. Georg. Calix-*

to, Tract. de Pecc. Orig. Th. XXII. hunc in modum disputarunt: Si DEO placuisset, conditum hominem in statu merè naturali relinquere & ad sublimiorem non evehere, sive ad consequendum supernaturalem finem mediis ejusdem generis non instruere, tum nasci cum concupiscentia ad motus & impetus rationi adversos proclivi, nullum fuisset peccatum: nullà videlicet positâ tali primæ creationis vel divinæ ordinationis lege, per quam teneretur homo ab ejusmodi concupiscentiâ esse immunis, vel dote sive justitia originali eum compescente instructus. Et ne quidem inordinata potuisset dici, si nullus fuisset ordo, juxta quem aliter, quam nativâ pronitate, ferri debuisset. Idem dicendum de ignorantia mentis & voluntatis inordinata ad bonum caducum conversione, quatenus in primo homine ad supernaturalem finem destinato, per concreata supernaturalia dona removebantur, sive corrigebantur. Horum enim carentia vitio dari vel peccatum haberi non potuisset, si homo in statu merorum naturalium relictus consequendo sublimiori fini destinatus & aptatus non fuisset. Sed ab Ecclesiâ Lutheranâ opinionis hujus falsitas ex fundamentis superioribus constanter demonstrata & fieri non posse creditum est, ut DEUS sine periculo causalitatis peccati, in DEum ipsum redundaturæ, naturam conderet rationalem, æternæ & immutabili legi: non concupisces, haud subjectam. Quæ cum ita se habeant, propositio major in argumento Alberti: *Omnis inordinatus motus natura rationalis est peccatum*, indubiæ veritatis sit, oportet. Neque etiam de Minore major dubitandi causa est. Si enim damnati intellectu & voluntate moventur, sicut moveri nemo dubitat, qui tristari eos, qui frendere, qui lacrymari, qui truncos & lapides non esse, novit, tum aut ordinatè aut inordinatè movebuntur. Nunc autem ordinatè moveri damnatos, quos & pœnarum atrocitas & intellectus atque voluntatis, ex intuitu & sensu tantorum cruciatuum nata, confusio & pertinax quondam in malo factus animus, in perpetuas rapit desperationes & ab omni ordine excludit, impossibile est, sicut ex cæteris, quæ dicemus, amplius apparebit. Igitur inordinatè eos moveri, necesse est.

XLIV. Quartum argumentum ab obstinatione voluntatis damnatæ deductum his verbis ab Alberto proponitur: *Quanto magis est obstinata voluntas, tanto magis peccat in vitâ istâ. Ergo obstinatio non minuit peccatum, sed auget. Sed damnatus à non damnato, quantum ad potentiam peccandi non differt, nisi in obstinatâ voluntate. Ergo plus peccat*

da